

Te neobične plohe pune boja, ti osamljeni likovi, te oštre linije ... situacija koja me silno vuče na nešto poznato i drago, a ne mogu osvijestiti što. Proust je imao kolačić madeleine i lipov čaj čiji su mu miris i okus pomogli da se vrati u djetinjstvo. Da vidimo što ja tu imam...tako sam razmišljala promatrajući prvi put slike Želimira Fišića, grafičara i slikara iz Vinkovaca. Linije, plohe, likovi, linije, plohe, likovi...i polako se sjetih stripa i to talijanskih strip majstora, naročito Huga Pratta i njegovog Corta Maltesea, stripa koji je izlazio iz strip konvencija i u pojedinim kadrovima pretvarao se u umjetnička djela koja su mogla funkcionirati i izvan cjeline strip priče. Eto, na to su me podsjetile slike Želimira Fišića i bilo mi je toplo oko srca jer me to vratilo u nešto mlađe dane kad je bilo više vremena za uživanje u toj svedostupnoj umjetnosti.

Iako Želimir Fišić radi slikarskim tehnikama, vidi se da razmišlja grafički (razumjet ćete ako pročitate biografiju) i da je grafika u osnovi njegovog slikarskog izričaja.

Tehnike koje koristi su kombinacija akrila, lakova, tuša i kolaža, ovisno o radu, dakle slikarske tehnike, ali ta njegova obojena ploha je grafička, stripovska. Boje su neobične, suzdržane, ugođaj pomalo jeziv, naročito u mutnoj slici Prazine. Prazine je lijek, što ćete shvatiti ako malo bolje pogledate u onu narančastu crtu koja odvaja gornju trećinu slike od ostatka, i to antipsihotik. Na Plivinoj web stranici o nuspojavama lijeka Prazine piše :„Zamućenje vida povezano s antikolinergičkim djelovanjem; odlaganje mutnog materijala u leći, rožnici i mrežnici, akatizija, distonički ili parkinsonski ekstrapiramidni učinci.“ Preko čela je povučena oštra, narančasta linija koja prekriva mozak, a iznad toga je samo oker praznina s nekoliko krvavo crvenih crta. Jeza, strah, usamljenost, košmar, krik ...koji izvire kroz zamagljene sablasno bijele zube... sve se to našlo u ovoj slici. Sličnu temu obrađuje slika Anafrnil, također nazvana po lijeku iz skupine antidepresiva. Kutijice lijeka prekrivaju oči lika u prvom planu, a i iz njegovih otvorenih usta izlazi nečujan krik kao simbol nemogućnosti stvarne komunikacije. Ionako nema „drugih“ s kojima bi se moglo komunicirati. U pozadini jedino vidimo neke ogromne čelične konstrukcije, čija je crna silueta ocrtana na podlozi plavo- zelenog neba kao spomenik čovjekovoj otuđenosti i usamljenosti.

Fišićeve slike poprište su izuzetnih, gotovo dramskih napetosti, da se izrazim odgovarajućim pojmom iz teorije književnosti. Slike „ Rust never sleeps“, „Čvorište“ i „Lost highway“ govore o drami prolaznosti. U travi, na zaboravljenom kolosijeku, na napuštenoj cesti leže napušteni i zahrđali strojevi, nekad tako blještavi i moćni. Njihovo blještavilo sada je izgubilo sjaj. Isprekidane linije crteža koje nagrizaju glatke i ravne plohe zapravo su hrđa koja jede sve, nezaustavljivi zub vremena koji nas na poslijetku sve trpa u isti koš. I ljudi, baš kao i ovi moćni strojevi, završavaju na nekom „odlagalištu“ zaboravljeni, nepotrebni i ... i to je sve. To je drama svih drama. Nema više.

Gordana Juran – Ratković, prof.